

Toen was onze prins daar

Dinsdag 15 september 2015

04u30 : Ik lig een beetje onrustig te woelen en beslis om nog maar eens om te draaien om een comfortabele slaaphouding te vinden.

Ik ben momenteel net geen 39 weken zwanger en slapen is één van de aantal dingen die dan niet zo goed meer lukken.

Zodra ik me omdraai voel ik een lichte steek en opeens allemaal water stromen.

Ojee , ik schaam me dood, ik heb het gevoel dat in bed aan het plassen ben en haast me richting toilet.

Nu, die schaamte was nergens voor nodig want ik wist 1 ding zeker, ons kindje komt eraan.

Ik ga rustig naar de slaapkamer waar ik Tim vraag of hij wakker is.

Ik meld hem daarna rustig dat mijn water gebroken is.

We bellen naar Vita Nova, de vroedvrouwenpraktijk die ons opvolgt sinds het begin van de zwangerschap. Ik wist al heel snel dat ik een thuisbevalling wou.

Gwen neemt op en raad ons aan om nog even te gaan slapen, binnen een aantal uur zullen de weeën wel starten.

05u00: Ik kreeg al snel de eerste weeën. Ik kan deze nog makkelijk opvangen, al heb ik snel zo goed als geen pauze meer tussen de verschillende weeën door. Omdat ik Tim nog wat rust gun ga ik naar de toekomstige babykamer. Daar kan ik me nog bezighouden met een boek en een zitbal. Niet veel later begint dit lastiger te worden en heb ik het nodig om te blijven bewegen.

07u00 :Hardere weeën die moeilijk op te vangen zijn, ik vraag aan Tim om nogmaals te bellen naar Vita Nova. We krijgen de boodschap dat Gwen eraan komt. Ondertussen brengt Tim mijn beste vriendin op de hoogte. We hebben namelijk een kat en een hond. Aangezien we geen idee hebben hoe de komende uren zullen verlopen, wordt Nika, de hond opgevangen bij die vriendin.

08u15 : Gwen komt aan en doet een onderzoekje. Ze vraagt mij hoeveel ikzelf denk dat er opening is. Ik hoopte op een 5 cm maar vreesde ervoor dat het minder was. Mijn gevoel had echter wel gelijk en ik besef meer en meer dat we over een aantal uur ons kleintje in onze armen hebben. Ik probeer die gedachte vast te houden bij elke wee.

De uren gaan voorbij zonder dat ik er veel besef van heb. Ik merk het vaag wanneer de baby zijn harttonen worden gecontroleerd en ben me bewust van Tim. Hij is mijn grote steun in dit verhaal, zowel letterlijk als figuurlijk. Ik hang met mijn hele gewicht aan hem om die verdomde weeën toch maar te kunnen opvangen.

Ondertussen is ook Lise aangekomen. Ze volgt momenteel haar laatste stage binnen de praktijk en wou heel graag een thuisbevalling meemaken. Af en toe hoor ik haar en Gwen overleggen maar ik laat het vooral voorbijgaan.

Hier ben ik het tijdsbesef inmiddels ook kwijt maar Gwen stelt me voor om in bad te gaan.

Ondertussen probeer ik ook te bedenken waar ik juist wil bevallen en ik kies voor de slaapkamer. Alles wordt klaar gelegd en ik mag in mijn bad. Ik ben er verbaasd van hoe goed het warme water mij helpt en ik vang een aantal weeën hier op. Ik beslis ook dat ik hier nog wel even wil blijven liggen en misschien toch wil bevallen.

Ik begin persdrang te voelen en vloek inwendig wanneer Gwen me zegt om nog niet mee te persen. Ik krijg te horen dat ik ondertussen 8 cm ontsluiting heb. Oef denk ik bij mezelf, nog effe te gaan. Al hoeft het voor mij ook niet lang meer te duren. Ik ben alvast blij als ik groen licht krijg om mee te persen.

Nu het zover was zou ik alles geven. Alleen kreeg ik het gevoel dat ik totaal niet wist hoe ik moest persen en welke spieren ik daarvoor moest gebruiken.

Iris is ook gearriveerd, zij is de 2 de vroedvrouw die helpt om alles in goede banen te leiden. Gwen en Iris proberen mij zoveel mogelijk te helpen en geven tips waar ze kunnen. Uiteindelijk komen we tot de conclusie dat een badbevalling toch niet helemaal mijn ding is en besluit ik om er uit te gaan. Net uit het bad komt er weer een wee aan en ga ik met mijn ocharme mijn ventje aan hem hangen. Na zo nog even door te gaan wissel ik nog maar eens van houding .Deze keer ga ik voor de hurkhouding en waarempel... Om 11u29 werd er een wolk van een zoontje geboren, genaamd Rune.

Een moment om nooit meer te vergeten; alle pijn was ineens weg en ik werd spontaan verliefd op dat kleine ventje.

We worden naar ons bed gebracht om daar de eerste momenten te genieten van onze jongen.

Ik kan er maar kort van genieten want ik had nog werk te doen.

De placenta moest nog geboren worden. Helaas voor mij een zeer pijnlijke en vrij nutteloze bedoening. Ik heb nog eventjes moeten pijn lijden, langer dan zou mogen maar uiteindelijk met de hulp van een injectie om mijn baarmoeder te laten samentrekken was ik ervan af.

Het leren kennen van Rune kon beginnen...